

De vijgencactus is een veel voorkomende wilde plant in deze strekene. Sommige variëteiten zijn zelfs wintervast. De rode vruchten zijn vijgachtig, vandaar de naam. Sommige

variëteiten hebben zeer smakelijke vruchten waar onder andere confituur van gemaakt wordt. Andere soorten worden enkel gebruikt als veevoeder.

Een goede manier om een cactusvijg te eten zonder zich te prikken aan de scherpe doorns is de volgende: men prikt de vrucht met een vork op en zet deze op een bord. Vervolgens snijdt

men met een scherp mes beide uiteinden af en snijdt haaks hierop de schil door. Vervolgens rolt men met de vork (of met de hand, maar raak de buitenkant van de schil niet aan) het vruchtvlees uit de vrucht.

De vijgencactussen cactussen dienen als gastheer voor de cochenilleluis. Uit het lichaamsvocht van de luis wordt de kleurstof karmijn gewonnen. Deze kleurstof wordt onder andere gebruikt in levensmiddelen (worst, pastei, krab, zoetwaren, marmelade) en in

cosmetica (lippenstift en rouge). Ook in enkele drankjes wordt karmijn terug gebruikt, onder andere in campari.

Tot de 19de eeuw draaide de economie van het Canarische eiland Lanzarote op deze export. Nadien werd karmijn vervangen door kunstmatige producten maar ondertussen is er terug een heropleving van de vraag naar karmijn omdat kunstmatige kleurstoffen als mogelijk

kankerverwekkend wordt beschouwd. Voor 1 kg karmijn heeft men ongeveer 140.000 luizen nodig.

Vorig jaar werd ik hier door een local uitgenodigd om naar haar pas geboren geitjes te komen kijken. De eigenares van de geitjes leefde naast de geitjes in een grot. Evenwel is er momenteel niets meer te zien. Vermoedelijk is de oude dame overleden.

Geiten zijn in staat om zich in sobere omstandigheden heel goed te handhaven en voort te planten. Daarom werden zij vroeger vaak door arme mensen gehouden, in plaats van koeien.

Geiten eten graag gras, kruiden, groenten, plantenscheuten, bladeren en boomschors. Een geit is en herkauwer.

Gemzen hebben een geitachtig uiterlijk. Beide geslachten dragen horens, maar die van het mannetje zijn groter dan die van het vrouwtje. De hoorns zijn maximaal 32 cm lang. Ze staan recht omhoog maar buigen aan het eind als een haak naar achteren. Mannetjes worden

zwaarder dan vrouwtjes. Een mannetje heeft een lichaamsgewicht van 35 tot 50 kilogram, een vrouwtje tussen de 30 en 40 kilogram. Gemzen eten in de zomer allerlei plantaardig voedsel, als grassen en kruiden, knoppen, naalden, schors en twijgen. In de winter voeden ze zich met mossen en korstmossen. Het zijn dagdieren, die in de middag rusten.

Vrouwelijke gemzen en hun jongen leven in kuddes, die uit wel honderd dieren kunnen bestaan. Mannetjes leven voornamelijk solitair, behalve in de bronstijd. De gems kan zo'n tweeëntwintig jaar oud worden in gevangenschap en vijftien tot zeventien jaar in het wild.

Belangrijke natuurlijke vijanden zijn de Lynx en de wolf. Het zijn behendige klimmers, die eenvoudig van rots naar rots springen. In de zomer en de herfst leven ze voornamelijk op alpenweiden rond en boven de boomgrens.

Vooral vrouwen gaan naar het dal om er allerlei grassen en kruiden te plukken. Die doen ze dan in een doek die ze dan op hun rug dragen tot hun woning. De grassen zijn bestemd voor hun dieren, geiten of schapen.

We komen onderweg een waterput tegen. De emmer dient ongeveer twintig meter naar beneden te gaan om drinkbaar water te bekomen.

Onze kok heeft terug voor een heerlijke maaltijd gezorgd.

Na de maaltijd nemen we een siësta. We zorgen er steeds voor dat we zowel schaduw als zon hebben.

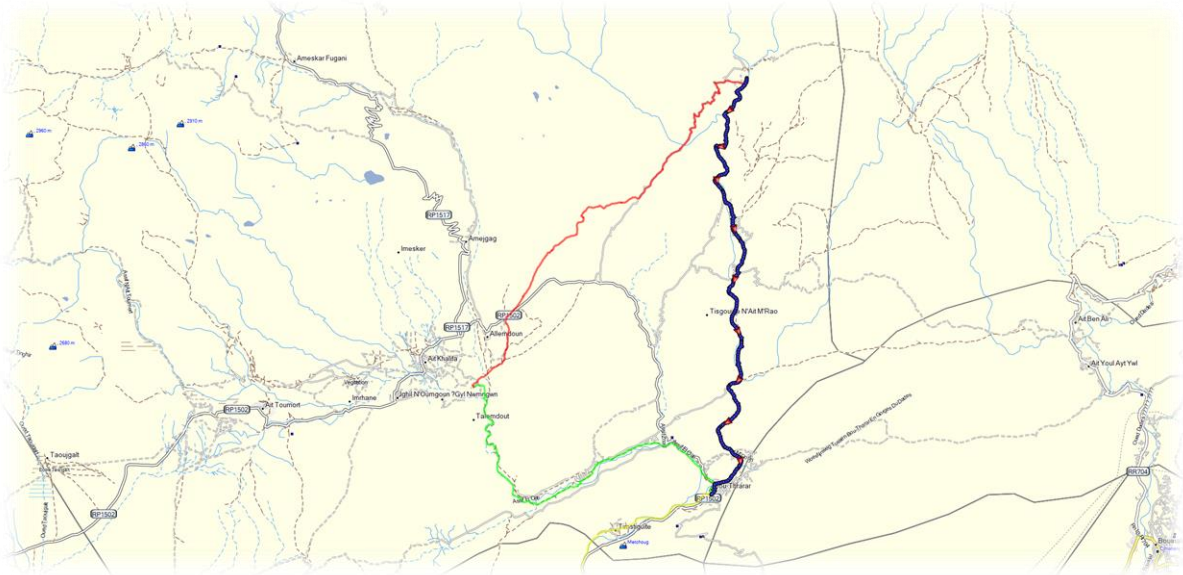

Aangekomen in de gîte krijgen we, zoals gewoonlijk, thee en koekjes.

Dinsdag 12 november 2024

- Van : Aguerzaga (1760 m)
- Tot : Boutaghrar (1600 m)
- Afstand : 17 km
- Stijgen : 200 m
- Dalen : 300 m
- Duur : 6 uur

We beginnen de ochtend al meteen met muziek en dans.

En net als gisteren is het ongeveer 25 °C. Gelukkig is er een licht briesje dat voor enige afkoeling zorgt.

Vandaag dienen we af en toe door het water te stappen.

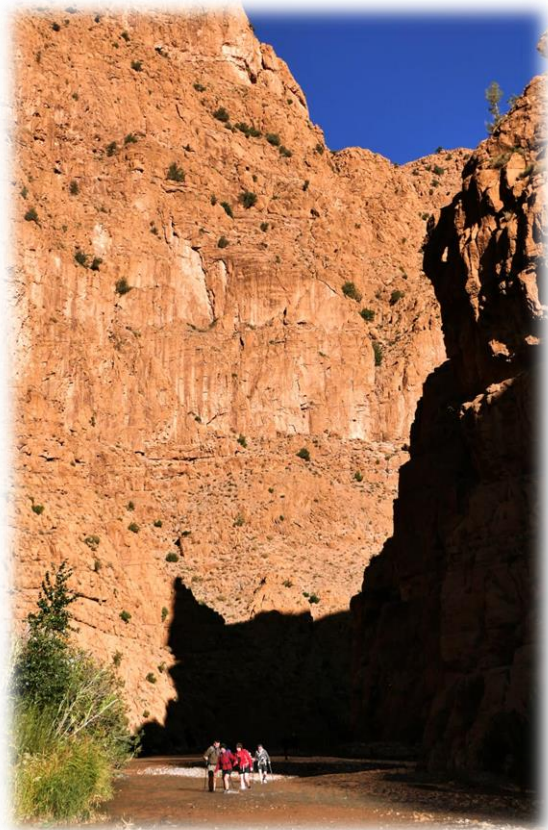
Soms staat het water tot kniehoogte. Er staat ook een sterke stroming. Wandelsticks zijn in dit geval een goed hulpmiddel.

De klaproos is een veel voorkomende bloem in dit gebied. Van sommige klaprozen, de papaver, kan men van het maanzaad opium maken. Marokko staat er om bekend dergelijke velden te bezitten. Evenwel hebben wij dergelijke velden niet gezien.

Na schooltijd dienen de kinderen te helpen op het land.

Als we goed opletten kunnen we prachtige wilde bloemen zien zoals deze orchidée.

Granaatappels groeien niet aan bomen maar aan struiken die tot 6 meter hoog kunnen worden. De foto hierboven is een granaatappelstruik in bloei. Granaatappels zijn oorspronkelijk afkomstig uit Perzië en worden al eeuwenlang gekweekt rond de Middellandse Zee, het Midden-Oosten, Afghanistan, India en de Kaukasus. De vrucht is heel sappig en bevat grote

cellen zoals een citrusvrucht, maar in elke cel zit een pitje van ongeveer 3 mm groot. Om de pitjes zit een soort gelei, zoals om de pitjes van een tomaat.

Bovendien bevat de granaatappel veel vellen. Omdat de vellen niet lekker smaken, vereist het eten van de vrucht het zorgvuldig pellen van elke cel. Bij rijpe vruchten is het vruchtvlees

donkerrood. De schil is erg stevig en leerachtig. De vrucht kan wel uitgeperst worden, al gaat daarbij veel vruchtvlees verloren. Het sap van de granaatappel vormde oorspronkelijk de basis voor grenadine.

Granaatappels staan symbool voor vruchtbaarheid vanwege hun vele zaden, maar ook voor de dood vanwege de rode kleur van het binnenste van de vrucht. De eerste afbeeldingen van de granaatappelboom zijn gevonden op grafschilderingen van de Egyptenaren van 2500 voor Christus.

Streken die naar de granaatappel zijn genoemd zijn het Spaanse Granada en het Caraïbische eiland Grenada. De vrucht staat dan ook in het stadswapen van Granada, maar de vrucht op de vlag van Grenada is een nootmuskaat en geen granaatappel. Ook de handgranaat is naar

de granaatappel genoemd, vooral vanwege de vorm, maar ook omdat de zaden om je heen schieten als de vrucht op de grond valt.

Een van onze ezeldrijvers maakt zich klaar voor het gebed. Na het middageten is er een siësta van ongeveer anderhalf uur. De kok, ezeldrijvers en dergelijke maken van deze tijd gebruik om te bidden.

Het gehele jaar door stroomt er water door de Rozenvallei waardoor dit een vruchtbaar gebied is.

Een zeldzaam bloeiende roos. Deze tijd van het jaar is er immers geen bloem meer.

In het voorjaar plukken de bewoners de bloemblaadjes waarna deze in zakken worden opgeslagen.

Een kudde geiten trekt de bergen in op zoek naar wat lekkers.

Wij trekken terug door het water.